

Dosarul nr. 2ra-1650/2022
2-21101285-01-2ra-18112022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (D. Sîrbu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Budăi, I. Dutca, D. Băbălău)

Î N C H E I E R E

01 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Pavel Munteanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii Procuratura Generală a Republicii Moldova și Societatea cu Răspundere Limitată „Muntalina” cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii, și ale instanțelor de judecată, împotriva deciziei din 29 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 02 iulie 2021, Pavel Munteanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la încasarea sumei de 1 111 854,78 lei cu titlu de prejudiciu material cauzat ca urmare a acțiunilor ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii, încasarea sumei de 2 000 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat ca urmare a acțiunilor ilicite ale organelor de urmărire penală, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii Pavel Munteanu a menționat că la 10 iunie 2015, la sediul SRL „Muntalina” a fost efectuată percheziție în baza ordonanței privind efectuarea percheziției din 02 iunie 2015 a OI a SIFE a Inspectoratului de Poliție Cantemir, Brînzoi Eduard, cât și în baza încheierii din 08 iunie 2015 a Judecătoriei Cantemir, prin care s-a autorizat efectuarea percheziției la oficiul SRL „Muntalina”.

În urma percheziției, au fost ridicate mai multe obiecte ce aparțineau companiei SRL „Muntalina”, înscrise și menționate în procesul-verbal de percheziție din 10 iunie 2015.

La 24 decembrie 2015, de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Cantemir a fost intentată cauza penală nr. 2015430618, conform indicilor infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) din Codul penal, pe faptul că factori de decizie din cadrul SRL „Muntalina”, fondatorul căreia este Munteanu Pavel, prin includerea în documentele contabile, fiscale și financiare a datelor vădit denaturate privind veniturile conform declarațiilor TVA prezentate la Inspectoratul Fiscal de Stat Cantemir, astfel, tăinuind obiecte impozabile la suma totală de 3 532 798 lei.

Prin ordonanța procurorului în cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 10 februarie 2017 s-a dispus recunoașterea lui Munteanu Pavel în calitate de bănuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cauza penală nr. 2015430618.

Ulterior, prin ordonanța procurorului în cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 08 mai 2017, Munteanu Pavel a fost recunoscut în calitate de învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal în cauza penală nr. 2015430618.

Prin ordonanța procurorului în cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale din 31 octombrie 2018 s-a dispus scoaterea lui Munteanu Pavel de sub urmărire penală în cauza penală nr. 2015430618, pe motiv că, în acțiunile acestuia nu există faptul infracțiunii cu clasarea cauzei penale, deoarece nu există faptul infracțiunii prevăzute de art. 244 din Codul penal.

Urmare a intrării în vigoare a ordonanței de scoatere de sub urmărire penală a lui Munteanu Pavel, care a fost învinuit neîntemeiat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, este îndreptățit la compensarea prejudiciilor cauzate prin acțiunile ilegale ale organului de urmărire penală.

Acțiunile organului de urmărire penală manifestate prin punerea neîntemeiată sub învinuire, efectuarea percheziției la sediul companiei SRL „Muntalina”, cât și la domiciliul acestuia, reprezintă acțiuni de urmărire penală care au condus la restrângerea drepturilor lui Munteanu Pavel, lezându-i dreptul la viață privată.

Astfel, lui Munteanu Pavel, în calitate de fondator și administrator al SRL „Muntalina”, i-au fost cauzate prejudicii materiale și morale.

Referitor la pretenția de reparare a prejudiciului material cauzat, fiind fondator și asociat unit al SRL „Muntalina”, companie care a fost supusă verificării în cadrul urmăririi penale pe cauza dată, urmare a acțiunilor organului de urmărire penală materializate prin perchezițiile efectuate la sediul companiei, ridicarea înscrisurilor contabile și alte acte de evidență, a tehnicii de lucru, computere, stickuri, etc., compania a suferit prejudicii sub forma profitului ratat or, se observă scăderea veniturilor în perioada anilor 2018, 2019, 2020, în comparație cu anul 2014 în care compania a avut un profit de 185 309,13 lei.

Legătura nemijlocită dintre prejudiciul suferit de SRL „Muntalina” și Munteanu Pavel, este evidentă, având în vedere, că ultimul este asociat unic, urma ca profitul companiei să-i revină acestuia în calitate de dividende.

Reclamantul consideră că, prejudiciul material ce urmează a fi compensat lui Munteanu Pavel constituie 1 111 854,78 lei, calculat după cum urmează: profitul companiei pentru anul 2015 - 185 309,13 lei, adică anul înaintea efectuării percheziției, acest profit a fost înmulțit la toată durata urmăririi penale de 6 ani, obținându-se suma

de 1 111 854,78 lei.

Referitor la pretenția de reparare a prejudiciului moral cauzat, reclamantul a menționat că, însăși intentarea unei cauze penale, din start presupune retrăiri și frustrări, iar durata acestui proces penal este direct legată de durata stării de tensiune a persoanei vizate. Astfel, Munteanu Pavel a fost supus măsurilor procesuale preventive, în privința acestuia fiind efectuate acțiuni procesuale și măsuri speciale de investigație, care au atentat la viața lui personală și de familie, fiindu-i afectat și lezat esențial dreptul la libertate și siguranță, cum și dreptul de respectare a vieții private și de familie.

Reclamantul pretinde 2 000 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, sumă apreciată ca fiind echitabilă în raport cu prejudiciul cauzat.

Prin hotărârea din 11 februarie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru acțiunea a fost admisă parțial.

S-a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Munteanu Pavel, suma de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, pretențiile lui Munteanu Pavel cu privire la repararea prejudiciului moral, în partea care excede suma adjudecată, repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată, au fost respinse ca neîntemeiate.

La 11 februarie 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova, a declarat apel împotriva hotărârii din 11 februarie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii contestate, cu emiterea unei noi decizii privind respingerea integrală a acțiunii.

La 07 martie 2022, avocatul Secrieru Anton, în interesele apelantului Munteanu Pavel, a declarat cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea parțială a hotărârii din 11 februarie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie dispusă admiterea integrală a acțiunii înaintate (f.d. 57-58).

Prin încheierea din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, nu s-a dat curs cererii de apel, acordând apelantului Munteanu Pavel termen de 10 zile calendaristice din momentul recepționării copiei de pe încheierea în cauză, să prezinte apelul motivat, precum și prezentarea copiilor de pe cererea de apel motivată într-un număr egal cu numărul participanților la proces.

Prin încheierea din 06 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost restituită cererea de apel declarată de avocatul Secrieru Anton, în interesele apelantului Munteanu Pavel împotriva hotărârii din 11 februarie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în temeiul art. 369 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă.

Prin decizia din 29 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și a fost menținută hotărârea din 11 februarie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că în conformitate cu prevederile stipulate la art. 284 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală este actul de reabilitare și finalizare în privința persoanei a oricăror acțiuni de urmărire penală în legătură cu fapta anterior imputată.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că, odată fiind dispusă prin ordonanța procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (oficiul sud), Osadenco Timofei, scoaterea de sub urmărire penală, pe cauza

penală nr. 2015430618 a lui Munteanu Pavel, pe motiv că în acțiunile acestuia nu există faptul infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, ultimul este în drept să pretindă la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești în temeiul art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998 ținând cont de faptul că, prin ordonanța din data de 02 iunie 2016 (f.d. 7) și potrivit procesului-verbal de percheziție din 10 iunie 2016 s-au efectuat percheziții la sediul SRL „Muntalina”, precum și la secția de producere a acestuia, a cărei fondatorul și factorul de decizie este nemijlocit Munteanu Pavel.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată poziția Ministerul Justiției al Republicii Moldova, precum că, Munteanu Pavel nu este îndreptățit să solicite despăgubiri în temeiul Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 deoarece acesta nu întrunește cumulativ condițiile prevăzute la art. 3 și art. 6 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 or, contrar invocărilor apelantului, s-a constatat că de către autorități în privința lui Munteanu Pavel au fost întreprinse acțiuni ilicite prevăzute de art. 3 lit. c) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, iar dreptul la repararea prejudiciului cauzat de acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală rezultă din art. 6 lit. b) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, care expres prevede că, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilit de prezenta lege, apare în cazul scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare. Astfel, instanța de apel a constatat cu certitudine că, Munteanu Pavel întrunește condițiile pentru a solicita încasarea prejudiciului în temeiul Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, fapt ce denotă netemeinicia alegațiilor apelantului Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

La fel, au fost respinse și alegațiile apelantului, precum că ordonanțele de recunoaștere în calitate de bănuț și învinuit nu confirmă caracterul ilicit al acțiunilor organelor de urmărire penală și astfel, existența unei ordonanței de scoatere de sub urmărire penală în privința reclamantului nu poate servi temei legal de a invoca că măsurile procedurale efectuate de către organul de urmărire penală pot fi considerate ilegale, și că actele și acțiunile efectuate în cadrul urmăririi penale, au fost efectuate conform normelor procesual penale în vederea cercetării sub toate aspectele, complet și obiectiv a circumstanțelor cazului, iar reclamantul nu a prezentat probe care să ateste cauzarea prejudiciului, astfel încât să constituie temei de despăgubire din partea statului or, contrar celor invocate, instanța de apel a reținut temeiul de drept a acțiunii formulate ce rezultă din art. 3 din Legea nr.1545-XIII din 25.02.1998 și anume percheziția la sediul întreprinderii, a cărui fondator este Munteanu Pavel, precum și art. 6 din Legea indicate supra, prin scoaterea de sub urmărire penală în temeiul art. 275 alin. (1) din Codul de procedură penală a lui Munteanu Pavel pe motiv că lipsește faptul infracțiunii, fapte care rezultă din ordonanța din 31 octombrie 2018 a procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (oficiul sud), Osadenco Timofei Ion.

În opinia instanței de apel, sunt derizorii cadrulul legal argumentele apelantului despre faptul că, la materialele cauzei lipsesc dovezi emise de judecătorul de instrucție sau de către instanța de judecată prin care acțiunile organelor de urmărire penală și ale procuraturii ar fi fost declarate ilegale, prin interpretare eronată a art. 3 a Legii nr.1545-

XIII din 25.02.1998 or, la materialele cauzei a fost anexată ordonanța din 02 iunie 2015 prin care se atestă efectuarea acțiunilor procesuale privind percheziționarea, recunoașterea calității procesuale de bănuț și cu titlu de finalitate, scoaterea de sub urmărire penală a lui Munteanu Pavel din lipsa faptului infracțiunii, care este absolut necesară pentru a întrerupe oricare dispută cu privire la vinovăția acestuia, reprezentând în principiu garanții compatibile cu art. 3 din Legea supra precum și art. 8 a CEDO, care urmează a fi reparate prin remediu național potrivit art. 524-525 din Codul de procedură penală, precum și a Legii nr.1545-XIII din 25.02.1998.

Așadar, este cert faptul că, ordonanța de scoatere de sub învinuire a lui Munteanu Pavel, constituie temei de a pretinde la repararea prejudiciului cauzat, atras ilegal la răspundere penală și asupra lui, fără rezerve, având incidență prevederile Legii nr.1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Instanța de apel a menționat că statutul de bănuț, acțiunile de reținere ilegală, efectuarea ilegală a percheziției (fapte consemnate în conținutul ordonanței de scoatere de sub urmărire penală) au produs intimatului suferințe morale, manifestate prin incertitudine, neliniște și stres, care necesită a fi reparate prin evaluare în echivalent bănesc, astfel fiindu-i încălcate drepturile și libertățile fundamentale garantate de art. 8 CEDO privind dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Instanța de apel a invocat că, quantumul compensației pentru prejudiciul moral urmează a fi stabilit în mod rezonabil, luând în considerație întinderea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei, proporționalitatea între acordarea despăgubirilor și gradul în care reputația a fost lezată, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

În acest sens, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată concluzia instanței de fond de a încasa din bugetul de stat suma de 20 000 lei în beneficiul lui Munteanu Pavel or, analizând circumstanțele de fapt și de drept, reieșind din gravitatea faptei penale incriminată ultimului, prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, calificată ca infracțiune mai puțin gravă, care prevede pedeapsă sub formă de amendă, muncă neremunerată în folosul comunității sau închisoare de la 2 la 5 ani, de durata urmăririi penale, de natura dreptului personal lezat și locul lui în sistemul de valori al persoanei reclamante, care deținea calitatea de fondator și administrator al SRL „Muntalina”, iar informațiile despre efectuarea percheziției și efectuarea acțiunilor de urmărire penală, în mod evident au adus atingere onoarei și reputației reclamantului, acordarea cu titlu de prejudiciu moral sa sumei de 20 000 lei, constituie o mărime rezonabilă în coraport cu suferințele suportate.

La 02 noiembrie 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 29 septembrie 2022 prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei decizii noi de respingere integrală a acțiunii ca nefondată.

În motivarea recursului s-a invocat că, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material ce țin de încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. La fel s-a invocat drept temei de declarare a recursului că aprecierea probelor de către instanța de apel a fost arbitrară.

Recurentul consideră nefondată și eronată motivarea instanțelor precum că intimatul este în drept să solicite compensarea prejudiciului cauzat în conformitate cu prevederile Legii nr. 1545-XIII din 25.02.98 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în condițiile în care conform prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea enunțată, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în tragerea ilegală la răspundere penală, efectuării ilegale în cazul urmăririi penale a percheziției, ridicării, eliberării sau suspendării ilegale din lucru, precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice.

Recurentul a remarcat că instanțele inferioare corect au constatat că în privința intimatului a fost emisă ordonanță privind scoaterea de sub urmărire penală, aspect care de altfel nici nu a fost negat sau contestat de către Ministerul Justiției. În această ordine de idei, în vederea invocării aplicabilității Legii nr. 545-XIII din 25 februarie 1998, recurentul a invocat că este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept. Respectiv, dacă se demonstrează printr-un act judecătoresc irevocabil că acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală sunt/au fost ilegale, atunci dreptul la despăgubire apare indiferent de faptul dacă este vinovată sau nu persoana.

Recurentul consideră că instanța de apel nejustificat a menținut hotărârea instanței de fond, în condițiile în care prezenta acțiune nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate Legii nr. 545-XIII din 25 februarie 1998. Or, în astfel de situații nu există nici temei legal de a solicita încasarea acestui prejudiciu.

Mai mult, la materialele cauzei nu există niciun act procedural definitiv și irevocabil a judecătorului de instrucție, sau a unui eventual organ ierarhic superior, prin care s-a stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

La 18 noiembrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copiile cererii de recurs, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele cauzei.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 29 septembrie 2022. Decizia motivată a fost expediată în adresa Ministerului Justiției al Republicii Moldova la data 31 octombrie 2022, conform scrisorii de însoțire (f.d. 142), însă date despre recepționarea acesteia lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, instanța de recurs constată că Ministerul Justiției al Republicii Moldova, a depus cerere de recurs la data de 02 noiembrie 2022, conformându-se prevederilor legale, declarând recurs împotriva deciziei instanței de apel în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursurilor sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurențelor cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursurile declarate nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Galina Stratulat

Victor Burduh